

DE GESCHIEDENIS VAN MING WEI

DOOR LAFCADIO HEARN *

I

ZÓÓ zong de dichter Tching-Kou:
„Zeker bloeit de perzikbloesem / boven het graf van Sië Thao.”

Wilt ge weten wie zij was, de schoone Sië Thao?

Gedurende duizend jaar en langer hebben de boomen fluisterend samen gesproken boven het bed van steen waar zij ligt. En de klank van haar naam klinkt den luisteraar in de ooren in het geritsel der bladeren; die klank komt tot hem in het wuiven der veeltwijgige takken, in het flinkerend spel van licht en schaduw, in de geur, streelend als de aanwezigheid van een schoone vrouw, van duizenden wilde bloemen. — Sië Thao. Maar meer dan de klank van dien naam hoort en verstaat men niet in 't ruischen der bladeren; en alleen de boomen herinneren zich de jaren toen Sië Thao leefde. — Toch kunt ge iets meer te weten komen over haar door de Kiang-Kou-In; dat zijn die beroemde Chineesche vertellers, die iederen avond tegen een schamele belooning groote luisterende menigten de legenden uit het ver verleden verhalen. Ge kunt ook het een en ander over haar lezen in het boek getiteld: Kin-Kou-Koan; dit beteekent in onze taal: „Wonderbaarlijke Gebeurtenissen uit Oude en Nieuwe tijden”. En het wonderbaarlijkste van alles, wat daarin beschreven is, is misschien wel de herinnering aan Sië Thao.

Vijf honderd jaar geleden, tijdens de regeering van den Keizer Houng Wou, wiens dynastie die van Ming was, woonde er in de Stad der Geniën (de Stad Kwan-Chau, — ook genaamd de breede Stad, het tegenwoordige Canton), een man die beroemd was om zijn geleerdheid en vroomheid, genaamd Tien-Pelou. Deze Tien-Pelou had een zoon; een prachtige knaap, die onder de metgezellen van zijn eigen leeftijd ongeëvenaard was in lichamelijke schoonheid en geestelijke talenten. En zijn naam was Ming Wei.

Toen de jongen zeventien jaar oud was, werd zijn vader, Pelou, aangesteld tot inspecteur van openbaar Onderwijs in de stad Tching-tou.

Ming Wei vergezelde natuurlijk zijn ouders naar de nieuwe woonplaats. Dicht bij Tching-tou woonde een rijk man, afstammeling van een aanzienlijk geslacht en bestuurder van het gouvernement. Deze man heette Tchang: en hij zocht iemand die ge-

* Uit Lafcadio Hearn, *Some Chinese Ghosts*, Boston, 1922. Vert. door J. S. A. Carrière-Lagaay.

DE GESCHIEDENIS VAN MING WEI

schikt en waardig was om zijn kinderen te onderwijzen. Toen hij hoorde dat de nieuwe inspecteur was aangekomen, bracht gouverneur Tchang hem een bezoek om raad bij hem in te winnen over deze kwestie. Bij dit bezoek ontmoette hij toevalligerwijze ook Pelou's begaafden zoon. Onmiddellijk vroeg hij dezen zich met de opvoeding van zijn kinderen te willen belasten.

Het huis van Tchang lag op eenige mijlen afstand van de stad. Zoo werd besloten dat Ming Wei zijn intrek in het huis van zijn meester zou nemen. De jonge man maakte zich gereed om het ouderlijk huis te verlaten. En bij het afscheid gaven zijn ouders hem wijzen raad en drukten hem de woorden van Lao-tseu en andere oude wijsgeeren op het hart:

„Een schoon gelaat kan uw wereld vullen met liefde. Maar zelfs de hemel kan hiermede bedrogen uitkomen. Als gij een schoone vrouw uit het Oosten ziet komen, wendt dan uw oogen naar het Westen. Mocht gij een meisje zien komen uit het Westen, keer dan uw oogen naar het Oosten.”

Als in latere dagen Ming Wei dien goeden raad in den wind sloeg, kwam dit alleen door zijn jeugd en de argeloosheid van een hart, dat gewoonlijk van vreugde was vervuld.

En zoo verliet hij de ouderlijke woning, om zijn intrek te nemen in het huis van gouverneur Tchang. En zoo ging de herfst voorbij en de winter ook.

II

Toen de tweede maand van de volgende lente zou aanbreken en die heerlijke dag naderde dien de Chineezzen noemen Hao-schao, of „De Geboorte van honderd Bloemen”, begon Ming Wei er naar te verlangen zijn ouders weer te zien. Hij legde dit verlangen bloot aan den goeden Tchang. En niet alleen gaf deze hem verlof zijn wensch te gaan bevredigen, maar hij drukte hem een gift van twee onsen zilver in de handen, omdat hij wel dacht, dat de jonge man gaarne een klein geschenk zou willen meenemen voor zijn vader en moeder. Want het is een Chineesche gewoonte om op het feest der honderd bloemen geschenken te geven aan bloedverwanten en vrienden.

Dien dag was de lucht zwaar van bloemengeur en trilde van het gegons der bijen. Het kwam Ming Wei voor, dat het pad dat hij volgde al heel lang door niemand behalve hemzelf was betreden. Het gras stond hoog en de reusachtige boomen aan weerskanten strengelden hun machtige met mos begroeide takken boven zijn hoofd ineen tot een groen, koel bladerdak. Maar de donkere verten weerklonken van vogelgezang en de diepe lanen van het woud schitterden van goud doorweven nevelflarden en waren vervuld van bloemengeuren, zooals een tempel van wierook-geur doortrokken is.

De droomerige heerlijkheid van den dag vervulde ook Ming Wei's hart. Hij zette zich neer tusschen de jonge bloesems, onder de takken die wuifden in de violetblauwe lucht, om rustig de geur en het licht in te drinken en te genieten van de stilte.

Terwijl hij zoo zat te rusten, deed een licht geritsel hem omkijken. Zijn oog viel op een schaduwrijk plekje waar perzikboomen in bloei stonden en hij zag een jonge vrouw, even mooi als de zacht getinte bloesems zelf, en zij scheen zich achter de bloeiende takken te willen verbergen. Hoewel hij maar een enkel oogenblik keek, was dit voldoende voor hem om de reine schoonheid van haar gelaat, de smettelooze tint van haar huid en den gloed van haar groote oogen te zien, die schitterden onder wenkbrauwen, waarvan de lijn even teer gebogen was als de uitgespreide vleugels van een zijdevlinder. Ming Wei wendde oogenblikkelijk het hoofd af, stond ijlings op en zette zijn weg voort. Maar hij voelde zich zoo ontroerd bij de gedachte aan die mooie oogen die hem door de bladeren heen bespied hadden, dat hij het geld, dat hij in zijn mouw had, liet vallen zonder het op te merken. Een oogenblik later hoorde hij voetstappen achter zich en een vrouwestem die zijn naam riep. Zich omkeerende zag hij een aardig meisje, dat tot hem zeide: „Heer, mijn meesteres gelastte mij dit zilvergeld, dat ge hebt laten vallen, op te rapen en aan u terug te geven.” — Ming Wei bedankte het meisje met eenige vriendelijke woorden en verzocht haar zijn dankbetuiging ook aan haar meesteres over te brengen. Toen ging hij weer verder door de met geuren bezwangerde stilte, door de schaduwen die als droombeelden over het lang vergeten pad lagen; en ook hij verloor zich in dromen; en zijn hart klopte met ongekende snelheid bij de gedachte aan het bekoorlijke wezen dat hij had gezien.

III

Het was weer zulk een heerlijke dag, toen Ming Wei terugkwam langs hetzelfde pad, dat hij gevolgd had op weg naar het ouderlijk huis. Op de plek waar hij de bekoorlijke verschijning een vluchtig oogenblik gezien had, zette hij zich wederom neder. Maar nu zag hij tot zijn groote verbazing dat er aan het eind van een lang berceau, gevormd door de takken van groote boomen, een huis stond, dat blijkbaar den vorigen keer aan zijn aandacht was ontsnapt. Het was een landhuis, niet heel groot, maar bijzonder sierlijk van bouw. Het heldere blauw van de glanzende pannen van het gebogen en gekartelde dubbele dak scheen te versmelten in het lichtend azuur van den hemel; de groen en gouden versierselen van de gebeeldhouwde portieken waren een fijne en teere nabootsing van de met zonlicht overgoten bloemen en bladeren er omheen. En boven aan de